

Arrest

nr. 208 944 van 6 september 2018
in de zaak X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LURQUIN
Gentsesteenweg 1206
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

*“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING
(...)”*

naam: R.
voornaam: E.

(...)nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS: H.E. (...) Servië

En haar twee minderjarige zonen: R.B. (...) en en R.A. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,

Betrokkene verblijft langer in de Schengenzone dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet te hebben overschreden.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene huwde op 26/01/2000 in Servië met de Servische onderdaan [R.I.] [...]. Uit dit huwelijk ontsproten twee kinderen: [R.B.] [...] en [R.A.] [...]. Op 14/04/2010 scheidde betrokkene van haar eerste man om een maand later, op 05/05/2010 in Servië te huwen met een Belgische onderdaan [A.H.] [...]. Betrokkene vertrok samen met mijnheer [A.] en haar twee kinderen naar België. Eenmaal in België verkregen zij en haar kinderen verblijf (F- kaart) op basis van het huwelijk met mijnheer [A.].

Zij diende op 28/05/2015 een aanvraag tot vestiging in. Zij verkreeg hierdoor een C - kaart.

OP 17/11/2014 verklaarde de Rechtbank van Brugge het huwelijk met mijnheer [A.] echter nietig. Het Hof van Beroep bevestigde op 29/09/2016 dit vonnis. Het huwelijk werd ontmaskerd als zijnde een schijnhuwelijk. Betrokkene had niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar wou via dit huwelijk aan een verblijfsrecht geraken.

Mijnheer [A.] huwde voordien al met een Servische vrouw die hij op deze manier aan een verblijfsrecht in België heeft geholpen. Ondertussen is de eerste man van betrokkene, mijnheer [R.], onder een valse naam ([B.L.] [...]) terug naar België gekomen. Betrokkene woont ondertussen terug bij haar eerste man in. Waarschijnlijk was het de bedoeling om via haar verblijfsrecht ook haar eerste man aan een

verblijfsrecht te helpen. Betrokkene probeerde duidelijk de staat te misleiden. Er is dus sprake van fraude. Zij huwde met mijnheer [A.] enkel en alleen om in België te geraken en hier verblijf te krijgen. Betrokkene vormt een gevaar voor de openbare orde.

Op 11/04/2017 besliste DVZ dan ook om haar verblijf in te trekken. Ook de aanvraag tot vestiging werd geweigerd. Zowel de F- kaart als de C-kaart werden ingetrokken. De C-kaart werd nog niet gesupprimeerd in het rijksregister door nalatigheid bij de gemeentelijke administratie. Het onderliggende recht is echter vervallen, de C- kaart heeft dus geen waarde meer. Betrokkene diende nog een beroep in tegen deze intrekking van haar verblijfsrecht maar dit beroep heeft geen schorsende werking naar verwijdering toe aangezien betrokkene zich schuldig maakte aan fraude.

Betrokkene woont ondertussen terug bij haar eerste man en haar twee kinderen. Het Hele gezin is illegaal en dient het land te verlaten. Aangezien de familiale cel bij verwijdering niet verbroken hoeft te worden, is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene en haar twee kinderen verblijven al sinds 2010 in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene werkte tijdens haar verblijf en heeft waarschijnlijk een sociaal netwerk opgebouwd hier in België. Zij bracht echter het grootste deel van haar leven door in het land van herkomst, hoogstwaarschijnlijk spreekt zij nog de taal en heeft zij er nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het zal vermoedelijk niet zo moeilijk zijn voor betrokkene om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst. Betrokkene beschikte over recht op verblijf dat gestoeld was op een frauduleus huwelijk enkel aangegaan om verblijfsrecht te verkrijgen. Het spreekt voor zich dat het niet aan de Belgische staat toekomt om het privéleven op Belgische bodem te beschermen van vreemdelingen die op frauduleuze wijze verblijf verkregen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

De kinderen van betrokkene zijn minderjarig en gaan naar school. Het feit dat ze gedurende de afgelopen 7 jaar onderwijs in België konden volgen kan alleen maar gezien worden als een verrijkende ervaring. Het nieuwe schooljaar is nog maar nét gestart, eenmaal in Servië lopen ze waarschijnlijk geen grote leerachterstand op en kunnen ze mee starten in het nieuwe schooljaar. Beide kinderen zijn geboren in Servië en brachten er enkele Jaren door vooraleer naar België te komen. Zij spreken vermoedelijk nog Servisch. Dit zal hun reïntegratie in de Servische maatschappij bevorderen. Met betrekking tot de kinderen is er evenmin sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens (...)

Vasthouding (...)"

1.2. De tweede bestreden beslissing betreft een inreisverbod van 8 september 2017.

2. Over de rechtspleging

B.R. is geboren op 27 maart 2000. Hij is na het indienen van het verzoekschrift meerderjarig geworden en wordt geacht het beroep, dat door zijn moeder als wettelijk vertegenwoordigster werd ingediend toen hij nog minderjarig was, in eigen naam verder te zetten.

3. Over de ontvankelijkheid

Er wordt in het verzoekschrift geen middel ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing. Deze vaststelling werd ter terechtzitting aan tegensprekelijke debatten onderworpen, waarbij de verzoekende partijen verklaren zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het inreisverbod

4. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

4.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van:

“- Articles 8 et 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après « CEDH ») ;

- article 3 et 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'Enfant ;

- Article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

- articles 1,2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, relatifs à l'obligation de motivation ;

- principe général de motivation matérielle des actes administratifs ;

- erreur manifeste d'appréciation ;

- principes généraux de bonne administration, en particulier ceux de prudence, de soin et de minutie.”

Verzoekers betogen als volgt:

“1. Violation de l'article 3 et 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'Enfant ainsi que de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980

Les enfants de la requérante, [B.R.], né le [...], et [A.R.], né le [...], sont arrivés en 2010 en Belgique et, depuis, vivent sur le territoire belge de manière discontinue.

Ils sont donc tous les deux scolarisés dans l'enseignement belge depuis plus de 7 ans et, partant, véritablement habitués à notre système scolaire.

Pourtant, la partie adverse considère ces nombreuses années d'implication dans le système scolaire belge comme une simple « verrijkende ervaring » pour les enfants.

Elle minimise ensuite leur parcours de vie à l'école en Belgique :

« Beide kinderen zijn geboren in Servië en brachten er enkele Jaren door vooraleer naar België te komen ».

Enfin, elle suppose que les enfants n'auraient pas de grosses difficultés à s'intégrer dans le système scolaire serbe :

« Het nieuwe schooljaar is nog maar net gestart, eenmaal in Servië lopen ze waarschijnlijk geen grote leerachterstand op en kunnen ze mee starten in het nieuwe schooljaar ».

C'est simples suppositions ne démontrent en rien que l'intérêt supérieur des deux enfants et leur droit à la scolarité ne seraient pas violés en cas de retour dans leur pays d'origine, après plus de sept ans qu'ils ont passé au sein du système éducatif belge !

En effet, la partie adverse motive insuffisamment sa décision et, partant, viole le prescrit des articles 1,2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Elle commet également une erreur manifeste d'appréciation en considérant qu'un tel changement dans la scolarité des enfants ne leur porterait pas préjudice. La décision attaquée implique effectivement un changement de système éducatif en cours d'année scolaire vers un établissement serbe organisé dans une langue, le serbe, qu'ils ne maîtrisent pas pour avoir initié leur scolarité en Belgique depuis plus de sept ans.

Par conséquent, elle viole également l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'Enfant ainsi que l'article 28 de la Convention précitée.

2. Violation de l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme, lequel dispose :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles ».

La partie adverse justifie la décision attaquée comme suit :

« Betrokkene diende nog een beroep in tegen deze intrekking van haar verblijfsrecht maar dit beroep heeft geen schorsende werking naar verwijdering toe aangezien betrokkene zich schuldig maakte aan fraude ».

Notons que toute personne a droit à un recours effectif, qu'il y ait fraude supposée ou non.

Pourtant, en adoptant la décision attaquée, l'Office des Etrangers ne tient absolument pas compte du fait qu'un recours a été intenté par la requérante auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers, en date du 12 juin 2017, et que ce recours est toujours pendant devant Votre Conseil.

D'autant plus que la partie adverse prend le retrait de séjour de la requérante en date du 11 avril 2017 comme principale motivation de la décision attaquée :

« Op 11/04/2017 besliste DVZ dan ook om haar verblijf in te trekken ».

Ainsi, en prenant une telle décision alors même que le Conseil du Contentieux des Etrangers ne s'est toujours pas prononcé sur la légalité de la décision du 11 avril 2017, la partie adverse empêche la requérante de bénéficier de son droit à un recours effectif au sens de l'article 13 de la CEDH.

Partant, la partie adverse se rend coupable de la violation de l'article 13 de la CEDH.

3. Violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, lequel dispose :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

La décision attaquée est également motivée comme suit :

« Betrokkene beschikte over recht op verblijf dat gestoeld was op een frauduleus huwelijk enkel aangegaan om verblijfsrecht te verkrijgen. Het spreekt voor zich dat het niet aan de Belgische staat toekomt om het privéleven op Belgische bodem te beschermen van vreemdelingen die op frauduleuze wijze verblijf verkregen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake ».

Autrement dit, la partie adverse considère qu'il n'y a pas lieu de motiver sa décision quant à la violation de l'article 8 de la CEDH, au motif que la requérante aurait porté atteinte à l'ordre public belge.

Face à une telle affirmation, il y a lieu de se référer à l'enseignement de l'arrêt UDEH C. Suisse de la Cour Européenne des Droits de l'Homme du 16 avril 2013 (requête 12020/09) et de mettre en balance, dans chaque cas d'espèce, le but légitime et l'ingérence sur la vie familiale.

Ainsi, la Cour considère qu'il faut apprécier, après un examen minutieux de la situation, s'il y a une disproportion ou non entre le but légitime et les conséquences personnelles sur l'individu.

Or, en l'espèce, la partie adverse ne procède, à aucun moment, à un telle « mise en balance » des intérêts de l'Etat face à ceux de l'individu. Partant, elle manque à son obligation de motivation formelle des actes administratif puisqu'elle ne permet pas à la requérante de comprendre pour quelles raisons l'existence de sa vie privée, sociale et familiale n'est pas prise en compte en l'espèce, de sorte les articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs sont violés.

L'Office des Etrangers n'ignore pourtant pas que la requérante et ses deux enfants résident en Belgique depuis 2010 et y ont développé largement leurs intérêts familiaux, privés et sociaux :

« Betrokkene en haar twee kinderen verblijven al sinds 2010 in België ».

Elle ajoute même toutes sortes de suppositions afin de justifier en quoi la vie privée, familiale et sociale de la requérante ne serait pas violée en cas de retour dans son pays d'origine :

« Zij bracht echter het grootste deel van haar leven door in het land van herkomst, hoogstwaarschijnlijk spreekt zij nog de taal en heeft zij er nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het zal vermoedelijk niet zo moeilijk zijn voor betrokkene om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst ».

De telles suppositions, stéréotypées et insuffisamment motivées, ne sont ni pertinentes, ni admissibles tant en fait qu'en droit. Par conséquent, la partie adverse méconnaît à l'évidence le principe général de motivation matérielle des actes administratifs.

D'autant plus qu'il n'y a aucun doute sur le fait que la requérante et ses enfants entretiennent aujourd'hui une véritable vie privée et sociale au sens de l'article 8 de la CEDH sur le territoire belge, pays dans lequel ils sont intégrés depuis plus de sept ans.

Rappelons que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme protège effectivement ce droit à la « vie privée sociale » (voy. C.E.D.H., arrêt Niemietz), ainsi que « l'assurance d'un domaine dans lequel l'individu peut poursuivre librement le développement et l'accomplissement de sa personnalité » (C.E.D.H. arrêt Smirnova, Sidrabas et Dziautas), et « le droit d'entretenir des relations avec ses semblables » (C.E.D.H. arrêt Pretty).

Partant, il est clair que la décision attaquée porte une ingérence absolument disproportionnée au droit à la vie privée et sociale de la requérante et de ses enfants.

En adoptant une telle décision, l'Office viole donc l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme."

4.2. De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betreft de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dit heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, aangegeven waarom aan verzoekers een bevel wordt gegeven en wordt er, onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoekers' verblijfs-historiek wordt weergegeven en de aandacht wordt gevestigd op verzoeksters schijnhuwelijk waardoor verzoekster door de verwerende partij wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. Er wordt gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, zowel voor wat betreft het aspect familieleven

als het aspect privéleven. In dit verband wordt aandacht besteed aan de schoolgaande kinderen. Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoekers op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dit alles wordt bekeken in het licht van de schending van andere bepalingen die in onderstaande onderdelen van het middel worden aangevoerd.

4.4. In een eerste onderdeel van hun middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De Raad dient er in eerste instantie op te wijzen dat de schending van voormelde bepalingen niet meer dienstig kan worden aangevoerd met betrekking tot B.R., aangezien hij thans ouder is dan 18 jaar en niet meer schoolplichtig is.

4.6. De Raad bekijkt de aangevoerde kritiek dan ook enkel voor zover deze betrekking heeft op A.R. die thans 16 jaar oud is. In het bestreden bevel wordt gesteld: *“(...) De kinderen van betrokkene zijn minderjarig en gaan naar school. Het feit dat ze gedurende de afgelopen 7 jaar onderwijs in België konden volgen kan alleen maar gezien worden als een verrijkende ervaring. Het nieuwe schooljaar is nog maar net gestart, eenmaal in Servië lopen ze waarschijnlijk geen grote leerachterstand op en kunnen ze mee starten in het nieuwe schooljaar. Beide kinderen zijn geboren in Servië en brachten er enkele jaren door vooraleer naar België te komen. Zij spreken vermoedelijk nog Servisch. Dit zal hun re-integratie in de Servische maatschappij bevorderen.”* Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en het recht op onderwijs. Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij het schoolparcours minimaliseert, doch dit vindt geen steun in de eerste bestreden beslissing. Verzoekers zijn tevens van oordeel dat de verwerende partij zich bezondigt aan simpele veronderstellingen. Het is in deze niet verboden om veronderstellingen te maken, geënt op elementen die verzoekers' zaak kenmerken. Verzoekers brengen niets concreets aan dat deze veronderstellingen onderuit haalt. Ze beweren wel maar tonen niet aan dat A.R. de Servische taal niet meer machtig is sedert hij naar school gaat in België. Een manifeste appreciatiefout wordt ook niet aangetoond door louter het tegendeel te beweren van wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen en voor te houden dat de overstap naar het Servisch onderwijssysteem A.R. wel degelijk benadeelt. De overtuiging dat het belang van het kind en het recht op onderwijs geschonden worden door de eerste bestreden beslissing toont geen schending aan van de aangevoerde bepalingen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

4.7. Waar verzoekers in een tweede onderdeel van het middel de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoeren en stellen dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij nog een beroep hebben ingesteld tegen de beslissing waarbij hun verblijfsrecht werd ingetrokken en dat dit beroep nog hangende is, gaat de Raad ervan uit dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 13 van het EVRM in samenhang met artikel 6 van het EVRM. Het bestreden bevel stelt dat *“(...) Betrokkene nog een beroep (...) [indiende] tegen deze intrekking van haar verblijfsrecht maar dit beroep heeft geen schorsende werking naar verwijdering toe aangezien betrokkene zich schuldig maakte aan fraude. (...)”*. Heden blijkt niet dat verzoekers verwijderd werden van het grondgebied. Ondertussen werd bij arrest nr. 203.891 van de Raad van 17 mei 2018 het beroep verworpen dat verzoekers hadden ingediend tegen de beslissing van de verwerende partij van 11 april 2017 waarbij hun verblijfsrecht werd ingetrokken. De Raad specificeert hierbij nog dat op 6 april 2018 in het kader van de louter schriftelijke procedure zoals bedoeld in artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet een beschikking werd verstuurd naar verzoekers voor wat betreft de beslissing tot intrekking van het verblijf en dat verzoekers geen vraag tot horen hebben

ingediend. Nu hun beroep tegen de beslissing tot intrekking van verblijf is afgewezen en zij niet werden verwijderd van het Belgisch grondgebied, kan niet anders dan geconcludeerd worden dat verzoekers geen belang meer hebben bij hun grief.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

4.8. In het derde en laatste onderdeel van hun middel werpen verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM op. Ze zijn in essentie van oordeel dat de verwerende partij geen gedegen belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van dit verdragsartikel.

4.9. Wat betreft het gezinsleven wordt er in het bestreden bevel op gewezen dat zowel verzoekster, haar twee zonen en haar eerste man illegaal in het land verblijven en dat zij allen het land dienen te verlaten, waardoor er geen sprake is van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Verzoekers voeren niets concreets aan tegen deze overwegingen zodat ze overeind blijven.

4.10. Voor wat betreft het privéleven wordt er in de bestreden beslissing gesteld, *“Betrokkene en haar twee kinderen verblijven al sinds 2010 in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene werkte tijdens haar verblijf en heeft waarschijnlijk een sociaal netwerk opgebouwd hier in België. Zij bracht echter het grootste deel van haar leven door in het land van herkomst, hoogstwaarschijnlijk spreekt zij nog de taal en heeft zij er nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het zal vermoedelijk niet zo moeilijk zijn voor betrokkene om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst. Betrokkene beschikte over recht op verblijf dat gestoeld was op een frauduleus huwelijk enkel aangegaan om verblijfsrecht te verkrijgen. Het spreekt voor zich dat het niet aan de Belgische staat toekomt om het privéleven op Belgische bodem te beschermen van vreemdelingen die op frauduleuze wijze verblijf verkregen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.”*

4.11. Uit de bovenvermelde passage blijkt dat de verwerende partij meer doet dan louter te verwijzen naar het feit dat verzoekers hun verblijf in het Rijk op frauduleuze wijze hebben verkregen. Verder kunnen verzoekers de gedane belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aan het wankelen brengen door voor te houden dat dit stereotiepe en niet pertinente veronderstellingen zijn die niet toelaatbaar zijn noch in feite noch in rechte. Zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs indien een beslissing een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dan betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad herhaalt dat het in deze niet verboden is om veronderstellingen te maken, geënt op elementen die verzoekers' zaak kenmerken. Verzoekers brengen niets concreets aan dat deze veronderstellingen onderuit haalt. Zij kunnen er zich niet toe beperken eraan te herinneren dat ze al 7 jaar op het grondgebied verblijven en dat ze hier een privéleven leiden. Dit wordt nergens ontkend in de eerste bestreden beslissing. Evenmin volstaat het te verwijzen naar rechtspraak van het EHRM en de overtuiging te ventileren dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er ten slotte nog op dat er in de beslissing van 11 april 2017 waarbij verzoekers' verblijf werd ingetrokken, rekening werd gehouden met *“(…) de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. (...)”*, zoals aangegeven in artikel 74/20, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven werd aangegeven, werd het beroep tegen deze beslissing ongegrond bevonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA